

CIPRIAN MITOCEANU

COLȚII
CARTEA I – ASEDIUL

Ciprian Mitoceanu (n. 1976, Suceava) a absolvit în 1994, cu specializarea veterinar, Grup Școlar Agricol Șendriceni, în 1999 Facultatea de Litere și Științe, secția Istorie-geografie, din cadrul Universității „Ștefan cel Mare” din Suceava, în 2003 a terminat studiile aprofundate în Istoria statelor din SE Europei la aceeași universitate, iar în 2007 a absolvit studiile postuniversitare la Universitatea București, devenind profesor documentarist. Este, de asemenea, sublocotenent poliție în rezervă (Câmpina, 2000). A colaborat cu diverse ziare locale: „Jurnalul de Botoșani”, „Vertical”, „Flacăra de Flămânzi”. În prezent, locuiește în Botoșani și predă istoria și geografia la școala cu clasele I-VIII Mileanca.

COLȚII thriller

Piotr Ivanovici încearcă să atingă perfecțiunea.
Nu prin el însuși, ci prin prietenii
de nădejde pe care îi îngrijește și care, la rândul lor,
îl protejează cum nimeni și nimic altceva nu ar putea-o face.
Are însă și mulți dușmani, oameni care îl cred nebun,
care nu știu să prețuiască munca lui.
Când aceștia întrec limita, Piotr și trupa sa
pornesc o răzbunare mai crudă decât s-ar fi așteptat ei
chiar și în cele mai sumbre momente.

Povestea pornește de la întâmplări reale, petrecute în România,
nu cu mult timp în urmă.

Mileanca, marți, 5 decembrie 2006

Epilog

— **E** cea mai împruțită treabă cu care am avut de-a face... mârâi nemulțumit gunoierul, apoi slobozi o cascadă de înjurături. Înjură însă încet, atent să nu-l audă milițienii care păzeau intrarea în grotă artificială, ascunsă sub arcada unei guri de vărsare a apelor reziduale, situată pe unul dintre afluenții Moscovei.

— Ai terminat? scrâșni nerăbdător unul dintre oamenii în uniformă, fâțându-se nervos.

— Terminat pe dracu', pufni încet gunoierul, apoi adăugă repede, grijuliu să nu-i supere pe oamenii legii.

— Mai am puțin... Nu-ș'ce să spun, dar peste tot sunt oase... Parcă ar fi într-un cimitir în care toți morții s-au gândit să-și facă puțin treabă pe-afară...

De afară auzi o exclamație de surpriză și groază. Milițienii erau și ei oameni și se pare că unii extrem de sensibili. Unul dintre cei doi malaci ambalați în uniforma statului era palid ca o coală de hârtie și din când în când se sprijinea de parapetul de piatră.

Gunoierul simți o satisfacție diabolică urmărind cu interes mutra antipatică a milițianului. Ei, asta-i, meseria de milițian nu înseamnă numai să ciomăgești bețivi în piață sau să regulezi prostituatele de la periferie. Își propuse să-i treacă un os descompus prin fața nemernicului, așa, să vadă și el ce înseamnă să respiri aerul plin de miasme îngrozitoare.

— Treaba asta ar trebui s-o facă deșteptii de la laboratorul criminalistic, își dădu cu părerea gunoierul. Pe vremuri era strict interzis să te atingi de un cadavru sau de ceea ce a mai rămas din el înainte să-l treacă prin sită specialiștii, iar acum n-au trimis decât doi tâmpiți cu o dubiță și un sac pentru oase. Ce vremuri...

Se schimbaseră multe în ultimii ani în bătrâna și atât de încercata Rusie, trebuia să fii de-a dreptul tâmpit să nu observi asta. Cu câțiva

ani în urmă o asemenea descoperire macabră ar fi adunat un public consistent, imposibil de împrăștiat chiar cu amenințarea cu amenda sau vizita la secție. Acum însă, puținii trecători grăbeau pasul de îndată ce realizau care este natura cercetărilor. Nimeni nu-și dorea să fie citat ca martor într-un proces. Cel mai sănătos mod de a apuca ziua de mâine era să te ții departe de orice afacere care nu te privea, iar prezența unui cadavru sub un pod era o afacere a naibii de primejdioasă care putea să te aducă oricând din postura de privitor al unui cadavru în cea de cadavru însăși.

— Dracu' m-a adus pe aici, scânci gunoierul, aruncând în sac un os care părea să facă parte dintr-un picior. Pe lângă faptul că nu voi primi nici un sfanț de la nemernicii de milițieni, mai pot intra și într-o încurcătură care să mă coste capul.

Plânui că era mai bine să dispară de îndată ce va preda sacul și îngrozitorul lui conținut. N-aveau decât să se spele pe cap cu rămășițele cine-știe-cui care supăraseră pe cine-știe-cine. El nu dorea să intre în vizorul noilor mafioți care înspăimântaseră maica Rusia cu ferocitatea și fărădelegile lor.

Culese și ultimele oase, cel puțin așa părea, existau încă numeroase tândări ce străluceau în málul verzui, dar era incredințat că nici unul dintre cei doi tolomaci nu va risca să-și murdăsească pantofii și să-și îmbibe boarfele cu duhoarea de sub pod pentru a-i verifica spusele.

Ieși îndoit de șale de sub pod. Îl dureau plămâni din cauza mirosului fetid și-i trebui mai bine de un minut să-și obișnuiască ochii cu lumina de afară. Nici unul dintre milițieni nu-l învrednici măcar cu o privire compătimitoare. Pentru ei nu era decât un amărât de gunoier, poate mai puțin decât atât, pe care-l acostaseră pe când se întorcea de la lucru pentru a le face treaba pentru care erau plătiți, mult mai bine, desigur, față de un scormonitor în gunoie.

— Ai cules tot? întrebă cel mai în vârstă dintre milițieni, privind îngrozit la sacul de plastic.

— Tot... Puteți să verificați, rânji gunoierul. Dacă-l vor pune să urce sacul în mașină va avea grijă să-l lase deschis la gură, să vadă și ei ce înseamnă să simți măcar câteva ore în nări duhoarea dulceagă de cadavru în descompunere.

— Bine... rosti gradatul, însă nu mai apucă să-și ducă gândul până la capăt. O mașină de teren frână lângă rabla cu însemnele miliției moscovite și din ea coborî, sigur pe sine ca un țar, un individ slab și

drept în uniformă de colonel de miliție. Pe dată cele două matahale își pocniră călcâiele și deveniră rigizi ca scândurile. Parcă nici nu mai respiră... își spuse gunoierul, fascinat, la rândul lui, de neașteptata apariție.

— Ce faceți aici? lătră colonelul, privindu-i intrigat.

— Recuperăm rămășițele dintr-un cadavru ros de șobolani, probabil un vagabond care a murit iarna trecută, tovarășe colonel, răspunse milițianul cu gradul cel mai mare. Am fost semnați...

— De când fac civilii treaba organelor de cercetare? mârâi răutăcios colonelul și gunoierul simți un fior de plăcere la gândul că cei doi vor încasa un perdaf pe cinste, poate chiar mai mult. Se domoli însă repede. De gradații cu nasuri sensibile și aere de baroni mai putea scăpa, însă colonelul părea cu mult mai periculos.

Înainte ca vreunul dintre tolomaci să-i poată răspunde, colonelul apucă sacul din mâna gunoierului, fără să schițeze nici un gest de scârbă atunci când mirosul greu invadează atmosfera.

— Dobitocilor... scâșni, gata să le arunce cu oasele în cap. Ați tras voi concluzia că sunt oase de vagabond devorat de șobolani?

— Păi...

— Niște cretini... Așa vă place vouă să rezolvați cazurile în doi timpi și trei mișcări, fără să vă puneți în mișcare creierele groase. Chemați o echipă operativă, laboratorul... Aici avem de-a face cu o crimă, idiotilor, poate mai mult decât o crimă... Oasele astea n-au fost curățate de carne de către șobolani și, mai mult decât atât, n-au fost roase aici. Este al treilea caz de cadavru devorat căruia i s-au aruncat oasele în ultimii doi ani, doar în Moscova, asta dacă nu cumva alți specialiști de teapa voastră au rezolvat alte cazuri la fel ca voi.

Cei doi se puseră în mișcare, gata să-l dea jos pe colonel cu zelul lor. Acesta însă nu părea deloc impresionat.

— Când o să termin cu voi o să regretați ziua în care v-ați născut și pe cea în care ați ales să vă angajați în miliție...

Îngândurat, începu să analizeze oasele descărnate. Probabil că sub pod existau și urme ale criminalului dar activitatea gunoierului avea să complice al naibii de mult munca echipei de specialiști în care-și punea speranța colonelul. Iar asta se datora celor doi tâmpiți care probabil credeau că vor fi medaliați pentru comportamentul lor iresponsabil.

— Da, scrâșni colonelul, întorcând pe toate fețele un os urât mirositor. O să vă dau eu medalii... Cineva îi devorează pe moscoviți și le aruncă oasele pe unde apucă, iar voi vă străduiți să-l scăpați basma curată pe ticălos...

— Ești sigur că asta e casa? întrebă Serioja, plin de îndoială. Transpirase serios și era la capătul puterilor, dar, orgolios din fire, nu era dispus s-o recunoască.

— Tu ce crezi, rânji Victor, candidat la titlul de cel mai bun prieten din ultima săptămână. Ai șansa să mai găsești încă o asemenea maghernită în toată Moscova? Nu prea cred...

Serioja admise în sinea lui că Victor are a naibii de multă drep-tate, cocioaba în curtea căreia se pregăteau să intre sărea în ochi între vilele cochete, dintre care unele abia se construiau, apărute ca ciupercile după ploaie la marginea orașului. Prezența cocioabei gata să se autodemoleze între vilele cu mansardă nu-l surprinse, băiat deștept, Serioja știa, ca orice moscovit, că nu era mare lucru să vezi palatul unui îmbogățit peste noapte printre coșmeliile de la periferie, la fel cum aproape nimeni nu se mai mira să vadă printre proapeții miliardari indivizi care cu câțiva ani în urmă abia reușeau să-și câștige pâinea de zi cu zi. Libertatea în care se bălăcărea de ceva vreme societatea rusă dăduse naștere la asociații straniu de ciudate.

Însă șandramaua spre care se îndreptau părea deosebită de oricare colibă pe care-și amintea Serioja s-o fi văzut vreodată. Majoritatea cocioabelor pe care le văzuse te îngrozeau prin faptul că, pătruns sub acoperișul lor, ți s-ar fi putut prăbuși în cap, însă coșmelia care se înălța parcă numai datorită unui cumplit efort în fața lor stârnea fiori fără a fi nevoie să te gândești c-ar fi nevoie să-i treci pragul. Serioja simți în acea parte a sufletului său care-l atenționa de fiecare dată că urmează să i se întâmple ceva rău că dărăpănătura spre care îl târâse mai de voie, mai de nevoie Victor, avea să-i provoace mari necazuri. Cât de mari? Instinctul nu-i putea spune. Coșmelia emana o atmosferă stranie, atât de stranie încât băiatul simțea nevoie s-o șteargă către casă, lăsând baltă „afacerea“ și pe Victor, prietenul pe care-l cunoscuse cu doar câteva zile înainte într-o sală de internet frecventată de puștimea din cartier. Și-ar fi dorit nespus de mult să-și

aducă aminte despre o treabă urgentă, pe care trebuia s-o facă acasă sau la școală, dar nu-i venea nimic în minte.

— Ce te bâțâi așa, rosti Victor cu asprime, ți-e frică? probabil îi observase ezitarea.

— Frică? pufni forțat Serioja, compunându-și cu greutate o mină indiferentă (spera din tot sufletul să pară măcar pe jumătate atât de nepăsător pe cât dorea). De ce mi-ar fi?...

Serioja avea doisprezece ani, doisprezece ani împliniți în februarie, adică acum aproape jumătate de an. Doisprezece ani, vârsta care, de ceva vreme, tindea să devină vârsta critică în atât de bulversata societate rusă. Vârsta la care e o rușine să recunoști că-ți este teamă de ceva, că simți pentru o fată și alte sentimente decât cele de beligerantă sau că încă nu ieși din cuvântul bunicii sau mamei. Poate să-ți fie frică, și nu numai un pic, atunci când dai cu ochii de băieții cei mari, de paisprezece ani, se acceptă și să te înroșești când o întâlnești pe vecina Mașenka în semiîntunericul din scara blocului, poți să și faci tot ceea ce-ți recomandă mama și bunica. Toate sunt acceptate dar sub nici o formă nu trebuie să recunoști că-ți poate fi frică, că te poți îndrăgosti sau habar nu ai ce înseamnă să fii răzvătit. Totul e în regulă cât timp nu recunoști nimic.

— Relaxează-te, rânji Victor, arătându-și dinții strâmbi și cariați. Și eu m-am cam scăpat pe mine prima dată când am ajuns pe aici, zici că-n bordeiul ăsta s-a aciuat necuratul și după ce-o să-l cunoști și pe proprietar o să crezi că este și mai rău de atât, dar după ce te obișnuiești cu el o să-ți dai seama că totul este în regulă. O să vezi...

Victor vorbea mult și râdea și mai mult decât de obicei, iar Serioja deduse că se comporta astfel deoarece nici el nu se simțea prea în largul lui. Ce bine ar fi dacă Victor ar ceda primul și-ar lua-o la fugă. Atunci nu ar avea nici un motiv să nu-l urmeze și era încredințat că Victor nu va sufla o vorbă. Să dai bir cu fugiții nu e ceva cu care să te lauzi în fața prietenilor cu care-ți dispuți tastatura calculatorului. Lucrurile astea nu se spun nici celui mai bun prieten, nici măcar mamei. Era sigur că și Victor se temea, poate mai mult decât el, altfel de ce ar fi insistat să-l târâie într-o acțiune în urma căreia trebuiau să facă „totul pe din două”? Victor nu era nabab și banul se câștigă greu în ziua de azi, de ce să te grăbești să-l împarți cu primul venit? Victor avusese motive foarte serioase să-l care după el.

Însă Victor nu avea nici un gând să fugă și, deși transpirase de parcă s-ar fi aflat în sauna unchiului Leonid, fratele tatei, Serioja hotărî să nu dea înapoi. Dacă fugea chiar acum era încredințat că Victor nu va pierde nici o ocazie să le povestească tuturor cunoscuților despre lașitatea lui și că, într-un fel sau altul, această poveste va ajunge la Mașenka. Ar putea să se îndrăgostească Mașenka de un tip care dă bir cu fugiții încă înainte ca o presupusă primejdie să devină vizibilă? Bineînțeles că nu, fetele știu totdeauna să-l aleagă pe tipul capabil să le protejeze, nu pe pământăuș și el, Serioja Feodorovici nu era deloc un pământău. Era... ceva mai prudent, mai calculat dar în nici un caz un pământău. Dacă i-ar putea explica fetei era sigur că va înțelege.

Încercă să se liniștească spunându-și că, indiferent ce se găsea în casa din fața lor nu putea reprezenta o primejdie mortală. Victor mai trecuse pe aici și nu pățise nimic neplăcut. De ce naiba tremura și el așa?...

Era mai bine să se țină în spate, astfel, în cazul în care lucrurile luau o întorsătură urâtă, cel puțin avea avantajul de a se retrage primul, lăsându-i lui Victor sarcina ingrătă de a asigura retragerea.

— Îmi fac prea multe griji... mormăi, inspirând adânc. Nu e decât o casă de amărât, există o mulțime în Moscova sau pe aiurea.

Începu să analizeze mai atent coșmelia în timp ce Victor se străduia să deschidă poarta.

Era o casă veche, cu pereți joși și acoperiș țuguiat, asemenea caselor de la munte. O puzderie de bucăți de tablă, celofan și carton asfaltat peticeau acoperișul șubred, aplecat pe-o parte, ca basca unui consomolist șemecher (experesia asta tot de la unchiul Leonid o știa, ah, dacă ar mai fi trăit unchiul Leonid... Lor le-ar fi mers mai bine, iar Mașenka, era sigur de asta, l-ar fi privit cu ochi mai buni). Ceea ce atrăgea atenția, pe lângă aspectul deplorabil al casei, era o reclamă fistichie cu Nike, așezată chiar deasupra ușii, la intrare. Desigur că proprietarul dărămăturii nu avea nici o intenție de a face reclamă pomenitei firme, scopul lui fiind mai degrabă de a împiedica șuvoaiele de ploaie să-i pătrundă în casă.

Câteva scânduri și stâlpi roși de vreme erau tot ceea ce mai rămăsese dintr-un cerdac și o terasă îngustă pe care încă mai zăcea un șezlong cu pânza sfâșiată. Probabil că nu mai era folosit de ani de zile, dar stăpânului casei nu părea să-i pese.